

Arrest

nr. 217 198 van 18 februari 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES
Lange van Ruusbroecstraat 76-78
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 juli 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 mei 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op de vraag tot horen van 7 november 2018.

Gelet op de beschikking van 4 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 januari 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VAN LAER, die *loco* advocaat P. STAES verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 mei 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de partijen bij beschikking de grond werd meegegeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 mei 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

De verzoekende partij voert in een eerste middel de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, van de materiële en formele motiveringsplicht, van de artikelen 62 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. In een tweede middel voert ze de schending aan van artikel 41 van het Handvest, van het hoorrecht, van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 6 en 8 van het EVRM. Gelet op de onderlinge samenhang worden de middelen gezamenlijk behandeld.

De Raad wijst er in de eerste plaats op dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, niet vallen onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM, zodat deze bepaling niet dienstig kan worden aangevoerd.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerend motief aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 7, alinea 1, 1° van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing bevat ook een motivering in feite. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de inhoud ervan de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. In de bestreden beslissing wordt aangegeven dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig visum, wat de verzoekende partij in geen geval betwist.

De verzoekende partij betoogt onder haar eerste middel dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze verwijst naar haar gezinssituatie en geeft aan dat al haar kinderen in België wonen en/of de Belgische nationaliteit hebben. Ze benadrukt dat er geen banden meer zijn met haar land van herkomst. De verzoekende partij wijst er vervolgens op dat zij in slechte gezondheid verkeert, lijdt aan diverse fysieke aandoeningen en dat zij een aanvraag tot medische regularisatie indiende. Ze voert aan dat in de bestreden beslissing op geen enkele wijze wordt verwezen naar haar gezondheidsproblematiek. De verzoekende partij vervolgt dat het uitvoeren van het bevel een schending van artikel 3 van het EVRM tot gevolg zou hebben en dat indien zij gedwongen moet terugkeren naar Marokko dit een ernstige verslechtering van haar gezondheidstoestand tot gevolg zal hebben.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad erop dat, opdat er sprake zou kunnen zijn van een schending, vooreerst een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aanwezig moet zijn. Dit gezinsleven moet bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, moet minstens het begin van bewijs aanbrengen van een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. De term “familie- en gezinsleven” zoals bedoeld in artikel 8, eerste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht moet worden geïnterpreteerd. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM, Onur v. het Verenigd Koninkrijk, 2009; EHRM, Slivenko v. Letland, 2003; MOLE N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97). Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten. In casu beperkt de verzoekende partij er

zich toe aan te geven dat zij weduwe is, dat al haar kinderen in België wonen en/of de Belgische nationaliteit hebben, dat zij niemand heeft in Marokko die haar ten laste kan nemen, dat zij evenmin een onroerend goed heeft in haar herkomstland, maar de verzoekende partij toont hiermee echter in geen geval aan afhankelijk te zijn van haar kinderen, noch dat haar kinderen afhankelijk zouden zijn van haar. Ze toont overigens in geen geval aan dat uit de medische stukken bijgevoegd aan haar aanvraag om machtiging tot verblijf sprake zou zijn van een mantelzorg die enkel door haar kinderen in België kan verstrekt worden. Er is bijgevolg geen sprake van familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd. Gelet op het gebrek aan een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan de gemachtigde niet verweten worden hierover niet gemotiveerd te hebben en geen belangenafweging doorgevoerd te hebben. Een schending van artikel 8 van het EVRM en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Ten slotte kan nog worden opgemerkt dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43) en dat voornoemd artikel 8 evenmin zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39).

Waar de verzoekende partij wijst op haar wankelende gezondheid, merkt de Raad op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet op 18 mei 2017, aldus op dezelfde dag als de bestreden beslissing, ongegrond werd verklaard. Er blijkt niet dat de verzoekende partij een beroep heeft ingediend tegen deze beslissing zodat deze definitief is geworden. In de ongegrondheidsbeslissing van 18 mei 2017 wordt gesteld dat het aangehaalde medisch probleem niet kan worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet waarna wordt gewezen op een verslag van de arts-adviseur van 16 mei 2017. De gemachtigde concludeert dat derhalve uit het voorgelegd medisch dossier niet kan worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of uit het voorgelegd medisch dossier niet kan worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. De gemachtigde besluit dat bijgevolg niet bewezen is dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het EVRM. Zodoende werd de impact van een terugkeer naar het herkomstland hierbij reeds onderzocht. Waar de verzoekende partij stelt dat het uitvoeren van het bevel een schending van artikel 3 van het EVRM tot gevolg zou hebben en dat indien zij gedwongen moet terugkeren naar Marokko dit een ernstige verslechtering van haar gezondheidstoestand tot gevolg zal hebben, stelt de Raad vast dat nergens in de stukken van het administratief dossier sprake is van een onmogelijkheid tot terugkeer naar Marokko of een contra-indicatie tot reizen. De verzoekende partij gaat er overigens aan voorbij dat de ambtenaar-geneesheer in haar medisch advies van 16 mei 2017 zowel de beschikbaarheid van de behandeling als de toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst heeft onderzocht. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de ambtenaar-geneesheer in het advies van 16 mei 2017 heeft gesteld dat uit de voorgelegde medische stukken geen medische tegenindicatie blijkt om te reizen. Bovendien wordt aangestipt dat in casu geen sprake is van een gedwongen verwijdering. De bestreden beslissing houdt enkel de verplichting in om het grondgebied van België en van de lidstaten die het Schengenacquis ten volle toepassen te verlaten.

Uit het voorgaande blijkt dat de gezondheidstoestand van de verzoekende partij aldus reeds omstandig werd beoordeeld naar aanleiding van de ongegrondheidsbeslissing van 18 mei 2017. Zodoende kan de verzoekende partij niet dienstig verwachten dat de bestreden beslissing nog eens motiveert aangaande een gezondheidsproblematiek waarmee reeds rekening werd gehouden, temeer de voormelde ongegrondheidsbeslissing werd getroffen op dezelfde dag als de thans bestreden beslissing en de motieven van de ongegrondheidsbeslissing van 18 mei 2017, waaruit blijkt dat rekening werd gehouden met de gezondheidsproblematiek van de verzoekende partij, aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht op dezelfde dag als de bestreden beslissing. Er blijkt niet dat de verzoekende partij nieuwe, concrete gegevens aanbrengt die niet reeds voorlagen in het kader van de 9ter-aanvraag die een andere beoordeling rechtvaardigen. Zij blijft zodoende in gebreke aan te tonen welke andere specifieke nieuwe gezondheidsproblemen zij zou ondervinden waarover de gemachtigde nog had moeten motiveren en die aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden

blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zodoende maakt zij in deze mate geen schending aannemelijk van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM.

Waar de verzoekende partij onder haar tweede middel de schending van artikel 41 van het Handvest en van het hoorrecht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en aanvoert, wijst de Raad erop dat het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41, lid 2, van het Handvest, bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder behelst om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pten 82 en 83). Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67). Dat recht maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is. (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45). Volgens de rechtspraak van het Hof moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 38; HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 86; HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 32). De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressanten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 35). De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten valt binnen de werkingssfeer van het Unierecht, aangezien de beslissing het gevolg is van de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn.

Er wordt op gewezen dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

De verzoekende partij beperkt zich vooreerst tot een voornamelijk theoretisch betoog. Bovendien diende zij op 7 juli 2016 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet met een aanvulling op 21 oktober 2016, zodat zij toen de gelegenheid heeft gekregen om nuttig voor haar belangen op te komen en haar standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. De Raad is dus van oordeel dat de verzoekende partij de gelegenheid heeft gehad haar standpunt daadwerkelijk kenbaar te maken over de redenen die de overheid ervan zouden weerhouden een terugkeerbesluit uit te vaardigen (cf. RvS 9 maart 2016, nr. 11.828). Waar ze stelt dat moest ze gehoord zijn zij had kunnen opwerpen dat haar gezinstoestand, familieleven en gezondheidstoestand in rekening moest gebracht worden en zij erop wijst dat al haar kinderen in België wonen, wordt met betrekking tot haar gezinsleven gewezen op de vaststellingen in het kader van artikel 8 van het EVRM en herhaald dat ze hiermee niet aantoonbaar afhankelijk te zijn van haar kinderen noch dat haar kinderen afhankelijk zouden zijn van haar. Met betrekking tot haar gezondheidstoestand benadrukt de Raad dat ook hiermee reeds rekening werd gehouden in het kader van de ongegrondheidsbeslissing van 18 mei 2017 inzake haar 9ter-aanvraag. Gelet op het voorgaande toont ze niet het bestaan aan van specifieke omstandigheden die middels een voorafgaand gehoor tot een andere uitkomst van de bestreden beslissing zouden hebben kunnen leiden. De schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur of van artikel 41 van het Handvest wordt bijgevolg niet aangetoond.

In de mate waarin de verzoekende partij ten slotte kritiek uit op de motivering van de ambtenaar-geneesheer over het familieleven, met name dat het onwaarschijnlijk is dat zij geen familie heeft in Marokko, merkt de Raad op dat deze kritiek niet aangevoerd kan worden naar aanleiding van voorliggend beroep, alwaar slechts het bevel om het grondgebied te verlaten van 18 mei 2017 aan de orde is. Zoals reeds hierboven vermeld, heeft de verzoekende partij echter nagelaten een beroep in te dienen tegen de ongegrondheidsbeslissing van 18 mei 2017 waarvan het medisch advies van 16 mei 2017 integraal deel uitmaakt. Voormelde kritiek kan niet leiden tot de nietigheid van de huidige bestreden beslissing.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, toont de verzoekende partij met haar betoog niet aan dat de bestreden beslissing niet zorgvuldig voorbereid zou zijn, zou steunen op verkeerde feitelijke gegevens of geen rekening zou zijn gehouden met alle gegevens of dienstige stukken, niet zou steunen

op deugdelijke motieven en geen feitelijke motivering zou bevatten die evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing op basis van de elementen die op het moment van de bestreden beslissing in het dossier aanwezig waren. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, van de materiële en formele motiveringsplicht, van de artikelen 62 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van artikel 41 van het Handvest en van het hoorrecht wordt niet aannemelijk gemaakt.

De middelen lijken, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 7 november 2018 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt te worden gehoord, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst te worden gehoord. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening worden gehouden. Ter terechtzitting van 29 januari 2019, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 29 oktober 2018 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: *“VzP is niet akkoord dat haar aangevoerde middelen ongegrond zijn, er is wel sprake van een gezinsleven in de zin van art. 8 van het EVRM; zij heeft verschillende stukken aangebracht waaruit onder meer blijkt dat zij geen inkomen noch eigendommen in Marokko heeft; zij woont in België samen met haar familie-gezinsleden, als 64-jarige is zij afhankelijk van de gezinsleden die in België verblijven, daar heeft VwP geen rekening mee gehouden. VwP sluit zich aan bij de beschikking van de Raad.”*

2.2 In de mate waarin de verzoekende partij heeft gevraagd om te worden gehoord en aldus kenbaar heeft gemaakt dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond, maar ter terechtzitting de in het verzoekschrift ontwikkelde argumenten herhaalt en verder geen opmerkingen plaatst omtrent de beschikking van 29 oktober 2018, laat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gelden dat de verzoekende partij op die manier niet aannemelijk maakt dat de beschikking onterecht werd genomen. Door het louter herhalen van de in het verzoekschrift aangevoerde middelen kan bezwaarlijk afbreuk worden gedaan aan de in de beschikking d.d. 29 oktober 2018 opgenomen grond.

De middelen zijn, in de mate waarin ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend negentien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU